

één of twee nemen. Dan is de kans om te winnen wel aanwezig, maar ze is betrekkelijk klein. Wanneer je meer weet over de paarden, dan kun je er al een aantal uitstrepen. Als je zegt: "Op deze baan, met dit weertype, zijn die geen winnaars." Dus je gaat elimineren. Hoe juister je voorstelling is van het dier, dat winnen moet en de ruitser natuurlijk, die in staat is om dat dier tot een maximale prestatie aan te moedigen, hoe groter de kans is, dat je inderdaad een behoorlijke som geld kunt verdienen er mee. Iedereen zal zeggen, dat het heel eenvoudig is, dat het niet anders kan, waarom moet je erover praten. Maar wat is dit nu eigenlijk anders, dan gedetailleerd wensen? Daar zit de moeilijkheid. U kunt wel zeggen, dat u rijk wilt worden, maar wat voor een rijkdom bedoelt u? Waar moet ze vandaan komen, waaruit moet ze bestaan? Geen kans, dat u iets bereikt, niet-waar? U kunt natuurlijk ook zeggen, dat u rijk wilt worden en dat u nu, deze keer die premie van honderd gulden wilt verdienen. Dan heb je een omschrijving, je weet wat er voor nodig is, je weet precies wat je wilt. Als je nu je energie daarop gaat richten, dan heb je al veel meer kans, dat het wat uit-haalt. Alleen is de vraag natuurlijk hoe groot die energie is. Daar komt nu die wilskracht bij te pas. Wilskracht is het vermogen om zich bewust en zonodig voor langere tijd te beperken in zijn eigen gerichtheid en gelijk-tijdig daarbij het geheel van eigen kracht in te zetten.

Als er iemand is, die het er niet mee eens is, kan het rustig zeggen.

x Beperken wil zeggen, even andere dingen elimineren?

- Laat ik het heel eenvoudig zeggen. Als u bezig bent een diner te maken en u hebt gelijktijdig nog melk opstaan om een kopje koffie te serveren, u wilt de telefoon beantwoorden en bovendien op tijd de deur open wilt doen omdat er gebeld wordt, wat gebeurt er dan? Op zijn minst kookt de melk over, maar er zijn nog andere rampen mogelijk. Hoe meer je tegelijk wilt, hoe groter, hoe omvattender het veld is, waarop je die energie probeert te richten, hoe minder je kunt doen.

Laat ik een vergelijking geven. U hebt allemaal wel eens gehoord van een hydraulisch hefsysteem, een hydraulische pers. Het principe berust op het feit, dat op een betrekkelijk klein vlak druk wordt uitgeoefend en dan een groot vlak per oppervlakte eenheid dezelfde druk vertoont. Daar gaat het eigenlijk om. Ik druk 1 cm in, maar ik heb hier 100 cm, dan gaat 100 keer diezelfde kracht naar boven toe.

Dat is de kwestie dus van die wilskracht, maar ook de concentratie, die er bij nodig is en eventueel ook het bewustzijn, dat er bij nodig is. Je moet bewust je eigen doel zodanig beperken, dat je op een betrekkelijk miniem punt, het geheel van je eigen energie ontladen kunt. Wanneer je dat kunt, dan zullen die gevolgen veel omvangrijker zijn, dan met die energie alleen verklaard kan worden. Je brengt dus allerlei krachten in beweging. De hele kosmos bestaat uit verschillende vormen van energie, zeg maar.

Als je daar voldoende soorten energie in beweging brengt, dan kun je bij wijze van spreken de Eiffeltoren ook nog optillen. Niet dat ik het u aanraadt, u krijgt vast last van de Franse overheid, maar het zou kunnen. Wanneer u maar precies weet hoe u het kunt doen en wat u wilt doen. Daarom is hier die kwestie van weten wat je doet en je daartoe beperken, heel erg belangrijk.

Er zijn duizend en één methoden natuurlijk om zoiets te doen. Aangezien genezing hierbij is genoemd, dan is het misschien wel interessant om na te gaan hoe ik mij concentreer op genezing.

In de eerste plaats: ik moet weten, wie mijn patient is. Dat kan op verschillende manieren gebeuren.

Ten eerste: ik ken de patient. Ten tweede: ik ken de voorstelling van de patient en ik weet waar hij zich bevindt. Ik heb dus een foto gezien, ik weet wie die man of vrouw is, ik weet wat hij of zij mankeert. Dan is er nog een derde mogelijkheid, dat is een psychometrische, waarbij je dus in feite een voorwerp hebt, waaraan de eigen trilling van die persoon verbonden is. Wanneer je je daar op instelt, dan heb je je ook op de persoon ingesteld.

In al deze gevallen is het nodig, dat ik weet wat ik doe. Naar wie gaat die kracht toe.

Maar ik moet ook weten wat ik met die patient wil, dat is ook heel erg

belangrijk. Ik moet natuurlijk wel weten wat ik wil met die patiënt. Als die patiënt toch al in een toestand van razernij is, dan moet je hem niet onbeperkte energie toe gaan voeren, anders maak je anderen ook razend. Jemoet weten hoe je je beperken kunt. Dat wil zeggen: welk patroon is het meest belangrijke? Nu geldt zeer algemeen: elke ziekte is een onevenwichtigheid. Het is niet helemaal waar, maar je kunt het als these toch wel aanvaarden in dit geval. Wanneer ik mij instel op evenwicht, bereik ik al veel.

In de tweede plaats: elke patiënt heeft een eigen bewustzijn. In dat bewustzijn weet die patiënt, ook al kan hij het niet waakbewust naar voren brengen, eigenlijk wel wat er in zijn lichaam aan de gang is. Hij kent dus een zeer groot gedeelte althans, zowel van de oorzaken als van de symptomen. Dan begin ik met evenwicht uit te stralen. Daarnaast begin ik natuurlijk te denken aan die patiënt zelf. Evenwicht... normaliteit... evenwicht...normaliteit, etc. en dat beeld van die patiënt maar vasthouden. Dan wordt die kracht overgebracht. Hoe hard, in welke hoeveelheid, dat ligt nu weer aan de energie, die je er aan besteedt. Als je zegt, dat het leuk zou zijn als die patiënt zou genezen, dan is het of je zegt: "We zullen dat gewicht een duwtje geven." Je kunt natuurlijk ook zeggen, dat je dat natuurlijk ook wel wilt, dat je wilt, dat het rechtlijnig gebeurt, dan is het of je een kegelbal over de baan rolt. Je kunt op een gegeven ogenblik ook zeggen, dat het allemaal veel te weinig is, dat je superman moet zijn. Je neemt de hele energie alsof het een auto is en werpt hem zo over de rivier, op de plaats waar hij zijn moet. Dat laatste is natuurlijk krankzinnig, of is superman aanwezig? Het beeld op zichzelf, wat ik gebruik is niet zo gek, want de doorsneemens wordt belemmerd door de voorstelling van zichzelf over zijn eigen vermogens. Een groot gedeelte van de paranormale mogelijkheden van de mens, die vallen eigenlijk terug omdat die mens voor zich het gevoel heeft, dat hij het eigenlijk niet kan. Het is precies hetzelfde als je zegt, dat je graag dit of dat zou willen eten, maar dat je dat eigenlijk niet kunt doen. Je blijft er voor zitten, totdat het bedorven is. Je lust het niet meer en je zegt, dat het niet meer deugt. Dat hebben we met deze zaken heel vaak.

Laat ik er eens bij gaan staan, dan ziet u het makkelijker. We zullen eens proberen of we u een klein beetje een idee kunnen geven. U heeft kracht. U gelooft het misschien niet, maar u hebt ze. Nu is er één ding heel belangrijk om te beginnen. U moet niet zich bezig houden met de vraag of u wel of niet kracht heeft. Zodra je er over gaat redeneren, ben je verloren. Punt twee: je kunt je moeilijk voorstellen, dat die kracht uit jezelf lijnrecht gaat. Wat doe je. Je probeert je die kracht buiten jezelf voor te stellen. Je kunt dat doen zoals je zelf wilt: een beeldje van de heilige maagd, een schildje hier, een luidspreker daar ergens in de lucht, dat ligt aan uzelf. Er moet een punt zijn waar u voor uw eigen gevoel kracht projekteert. U zegt: "Daar is die kracht." Nu blijft u uzelf gewoon suggeren, dat u die kracht ziet totdat u het gevoel hebt, dat ze er echt is. Op dat ogenblik zegt u: "Nu heb ik deze voorstelling, nu wil ik dat die kracht daarheen gaat." Hoe meer u dat willen als het ware op een ontspannen manier tot stand brengt, dus niet: "Ik wil, ik wil," maar gewoon "Ik wil dat", zoals een dictator op een gegeven ogenblik zijn wilskracht staat uit te stralen. Misschien heeft hij hem helemaal niet, maar hij straalt hem uit. Voor mijn part gaat u staan als een dictator en u zegt: "Nu gebeurt het. Niets kan me tegen houden, nu gebeurt het." Je stuurt het gewoon weg. Op het moment, dat je zegt, dat het nu gebeurt, is dat willen dat het gebeurt. Het is een begeerte, die tijdelijk alles uitsluit. Omdat je dit nu doet met inzet van heel je wezen, heel je persoonlijkheid, voor mijn part acteer je het er nog bij ook, krijg je het inderdaad gedaan, dat die energie zich onttrekt op dat doel, waar jij zo voor bestemd hebt. Dat is dan de kunst van het genezen.

Is het tot zover duidelijk? Ik dacht, dat het eenvoudig genoeg geformuleerd was.

+ Is dit een soort zelfsuggestie?

- Er is een mate van zelfsuggestie bij.

+ Droombeeld, dat dit gebeurt...

- Ja, maar het gekke is, omdat je in je droombeeld denkt, dat het gebeurt en met je hele kracht wilt, dat het zal gebeuren, breng je werkingen tot stand waardoor het zal gebeuren.

Mag ik een voorbeeldnemen? U gaat naar de tandarts. Nu heeft u een heel moderne tandarts, die u hypnotiseert. Hij zegt, dat u niets voelt. Daarna begint hij te rooien. U hoort dat kraken, maar u voelt niets. Onzin, u voelt het wel degelijk. Maar, wat is hypnose anders dan een suggestie, waardoor de pijngevoeligheid op dit moment is uitgeschakeld, wat betekent dat een suggestie niet de feiten zo verandert, dat er geen pijngevoel meer kan ontstaan. Trouwens, als je naar huis gaat, merk je dat wel weer. Het betekent eenvoudig, dat - zolang de suggestie bestaat - daardoor het normale verloop van signalen in uw lichaam anders wordt.

Die suggestie dient dus om iets anders te kanaliseren dan normaal. Wanneer u met zo'n suggestie werkt, wat doet u dan eigenlijk anders? U hypnotiseert uzelf desnoods een beetje. U kanaliseert dus de in u bestaande mogelijkheden en krachten anders. Dat betekent, dat zolang deze kanalisatieverandering tot stand is gekomen, een projectie ook andere gevolgen heeft en ook een andere intensiteit en andere mogelijkheden tot stand kunnen komen. Aanvaardbaar? Dan zijn we weer een eindje verder.

Er zijn natuurlijk bepaalde dingen bij, waar je erg op moet letten. Neem bijvoorbeeld het begrip harmonie. Bewustwording zeggen mensen ook wel, maar bewustwording is in feite een aanvaarding van een harmonisch aspekt, als je het goed beredeneert. Het bewust beleven van harmonische aspecten, dat is het eigenlijke bewustworden.

Wat we nodig hebben is harmonie, maar hoe krijg ik harmonie? De meeste mensen proberen alle storingen op te heffen, maar realiseren zich dat er zoveel storingen zijn, dat ze uiteindelijk na een verwoed pogen er bijna toe komen ahun eigen aards bestaan op te heffen. Niet dat wij er bezwaar tegen hebben, ofschoon zoveel nieuwelingen ook vervelend wordt.....

Het is dus beter de dingen eenvoudig terzijde te stellen. De grote kunst is niet om niet te denken, dat is al heel erg moeilijk, maar de kunst is om je denken zodanig te versmallen, dat je daardoor de tegenstrijdigheden buiten beschouwing laat. Daarmee kun je de eigen waarden van het ego, die wel harmonisch zijn, laten werken. Die harmonie omvat veel meer dan het eigen ik. Stel het nu eens zo voor de aardigheid. Wanneer we in harmonie zijn, dan zijn we deel van een groter geheel. We reageren daarin op dat ogenblik juist. We hebben wel een eigen persoonlijkheid. Denk nu gewoon eens aan één van de strikers in een orkest. Hij zal een melodie spelen, die misschien tijdelijk een tegenmotief vormt voor hetgeen het hout of het koper op dat moment aan het verwerken is. Het is dus niet hetzelfde als een ander doet, maar omdat hij het precies juist doet, ontstaat een geheel, dat een uitdrukking heeft. Nu is er ook een uitdrukking voor de kosmos. Wij denken, dat God zichzelf daarin ziet, maar ja, dat weet je ook nooit zeker. Wanneer wij harmonisch zijn, dan betekent dat, dat wij samen klinken, samen werken, verbonden zijn met allerlei totaal andere wezens of krachten, die rondom bestaan. Daar komt nu juist het leuke verhaal vandaan, dat harmonie zoveel tot stand kan brengen. Harmonie is namelijk een toestand, waarin je één wordt met de energie van al datgene waarmee je harmonisch bent. Het is als het ware het weghalen van een dijkje. Verschillende waterniveaus lopen uit op één waterniveau. Op deze manier krijg je niet alleen meer energie in die periode, maar je krijg nog iets anders. Je krijgt de mogelijkheid om elke bewuste aktie, die niet tegen die harmonie indruist, in het geheel waartoe je behoort, kenbaar te maken. Wanneer je een waterglas hebt en je roert er een keer in, dan komt dat water in beroering, verder niets. Breng dat water in contact met een hele grote vijver en roer er in, dan zal - hoe gering ook - die aktie zich voortzetten tot aan de randen van de vijver. Als je het hard genoeg doet, dan gaat ze nog eens terug naar het middelpunt op een herkenbare manier. Dat is dus eigenlijk wat je doet met die harmonie. Je brengt buiten je een geheel waartoe je behoort, in beroering omdat je tijdelijk het isolement, wat je "ik" noemt, op dit terrein althans hebt opgeheven. Aanvaardbaar? Wanneer je dat hebt gedaan, dan kun je makkelijk nog een stap verder gaan, dacht ik.

Wanneer ik harmonisch genoeg ben, is er dus geen beperking aan mijn energie. Hoe meer ik harmonisch zal zijn, hoe minder ik beperkt zal zijn in het uiten van, gebruiken van, opnemen van energieën, die voor mij toch later ook in mijn persoonlijkheid merkbaar kunnen zijn.

Die harmonie hebben we daarvoor nodig. Wij kunnen vaak alleen niet zo heel veel. Nu zijn er een hele boel mensen, die zeggen, dat als ze iets proberen te doen, de geest hen wel helpen. Ja, de geest waarmee je harmonisch bent, maar dan hoeft je die geest niet te noemen. Dan mag je over de engeltjes spreken of over de natuurgeesten of alleen over kosmische kracht, want dat is dan precies hetzelfde. Je kunt het niet tot bepaalde personen bepalen, je kunt het alleen tot een bepaald niveau, tot een bepaald gebied bepalen. Is een mens zich hiervan bewust genoeg, dan zal hij zelfs leren om in zijn eigen afstemming het niveau te kiezen, dat op dit ogenblik voor hem belangrijk is. Dat kan zijn een niveau van kennis bijvoorbeeld, het gemeenschappelijk weten aantappen. Men zegt ook vaak gemeenschappelijk bovenbewustzijn, maar er zijn nog meer factoren.

Wanneer je dat aantapt, dan moet je je in kunnen stellen op kennis. Dan moet je die harmonie in jezelf zodanig vergroten, dat je weerklank vindt in al dat weten wat ergens aanwezig is, ergens geprojecteerd is. Geef je nu je eigen probleem daarin en probeer je het niet zelf op te lossen, zal het geheel waarmee je harmonisch bent, gaan antwoorden op het probleem. Met andere woorden: er ontstaat een antwoord waarvan je niet geheel de ontwikkeling kent, maar dat in zichzelf bevredigend is ten aanzien van het gestelde probleem. Kunt u het volgen?

Om het heel simpel te stellen, als je een vraag stelt, dan moet je niet bezig blijven met die vraag, je moet ook niet zeggen wat het antwoord kan zijn, je moet rustig wachten totdat er een antwoord komt. Daar komt het eigenlijk op neer. Er zijn een boel mensen voortdurend bezig om de lieve God te vertellen wat hij eigenlijk moet doen, ja heel beleefd natuurlijk, Heer alstublieft, om die en die reden doet u dat en dat nou eens een keer. Daar blijven ze mee bezig. Ze luisteren niet eens of hij terug zegt, dat het niet goed is. Zij blijven doorzeuren. Dan vindt ik God een zeer vredelievende vader, want als een kind zo doorzeurt bij een gewone vader, heeft hij daar een slagvaardig antwoord op.

Wanneer we werken met de geest, wanneer we werken met krachten, wanneer we proberen een genezing tot stand te brengen of andere zaken, dan moeten we onthouden, dat het antwoord eigenlijk buiten ons om gaat. Het antwoord is het gevolg van het in een bepaalde harmonie gestipuleerde probleem. Ons besef kunnen we gebruiken om ons probleem te omschrijven, om een doel te omschrijven eventueel voor krachten bij genezing. Als u dat allemaal gedaan hebt, waar zouden we ons dan nog verder druk om maken?

Dan is het dat geheel. Als we dat geheel zijn werk laten doen komt het in orde. Wanneer wij proberen persoonlijk te vertellen hoe het moet gebeuren, loopt het gegarandeerd in de war.

Dat is nu eigenlijk het hele verhaal.

Ik zit te denken, het is weer zo'n vertoon als ik met kracht ga werken.

Aan de andere kant, er zijn bepaalde dingen, die kun je niet met woorden omschrijven, die kun je alleen maar demonstreren.

U moet het zelf maar zeggen. Zullen we dit onderwerp als afgehandeld beschouwen en kijken wat u er over te zeggen heeft, of zullen we er een experiment aan verbinden, wat wilt u? Experiment! Goed.

Wat voor een soort experiment? Genezing? Wie moet er genezen?

Er zijn dus een aantal mensen, die weten, dat zij willen genezen. Er zijn er een heel stel. Het is net als in de economie. Als er net zoveel werkers zijn als werkelozen, de werkelozen vragen een inkomen gelijk aan dat van de werkers, heeft de werker maar het halve inkomen, dat hij verdient. Dat is hier natuurlijk ook.

Als nu de anderen, die het niet nodig vinden - het kost u geen energie, ik zeg dat er meteen maar bij - een beetje suggestie willen gebruiken. We gaan nu experimenteren.

Die vijf personen, die gezegd hebben, dat ze genezen willen worden, moeten één ding onthouden, nl.: waarvan u wilt genezen. Wilt u dat even goed overleggen. Wat moet er nou precies gebeuren? Dat moet u weten, niemand kan dat voor u zeggen. Welke verandering, die redelijk haalbaar is, met de energie, die wij opbrengen, wenst u. Blijft u maar rustig nadenken, de rest geldt niet voor u op het ogenblik. Dit moet anders. Bijvoorbeeld, die permanente hoofdpijn, die ik heb moet weg, of dat ellendige gevoel wat ik daar heb, moet weg.

Dan gaan we met de rest praten. Kijk eens, zo'n experiment betekent, dat we energie moeten hebben, energie moeten opwekken. Nu zitten we wel met één moeilijkheid hier, wanneer we dat doen, dan is het de vraag of de "patiënten" iets hebben genomen, waar ze direkt verandering in zien. Het zou erg prettig zijn als ze dat zouden willen doen. Dan kunnen ze ons nog vertellen of het wel of niet wat heeft uitgehaald.

Laten we hopen, dat wanneer ze een bepaald doel hebben genomen en ze merken daar - op welke manier ook - een verandering in, dat ze het wel even zeggen. U hoeft het niet eens hardop te zeggen. Als u zegt, dat u dit gewenst, gewild heeft en dat dat is gebeurd is het goed.

Jullie hebben allemaal energie. Wat zijn jullie energieke mensen! Jullie hebben geestelijke kracht, jullie kunnen geestelijke kracht uitstralen. Dat is suggestie, dat weet ik wel. Laat je nou maar eens een keer belazeren, voor mijn part als je het zo wilt zeggen. Doe nou maar even net alsof het waar is, meer is er toch niet nodig. Niemand weet dat je het toch gedaan hebt. Je kunt altijd zeggen, dat jij niet zo gek was. Natuurlijk, het is geen kerkelijke plechtigheid, je moet weten waar je aan begint, maar toch... het zou misschien kunnen. Je kan niet weten.

Weten, denken, die kracht in je. Je hebt kracht, wij zijn bezig met onze kracht, die patiënten zitten patiënt te zijn.

Zouden we die mensen willen helpen? Ach, al is het alleen maar om te kijken of er wat gebeurt. We willen dat wel. Nou zet er eens een beetje push achter.

Gewoon: "Wij willen nu werkelijk eens proberen hier eens iets tot stand te brengen."

Die kracht, ja daar zitten we mee, die moet ergens naar toe. Plekje.... nou hier dan maar, boven het hoofd. Zie je dat? Kracht hier naar toe. U stelt zich voor, dat straaltje kracht gaat uit uw voorhoofd naar dit handje toe, hier boven mijn hoofd en dat draait daar. Een beetje harder proberen, kom, het kan best. Niet denken: "Eerst zien", neen, meedoen.

Ja zo, nou komt hier spanning. Even koncentreren. Wij hebben kracht. Alle kracht die we missen kunnen sturen we hier naar toe. Dadelijk krijgen we ze weer terug. Nou is ze even hier. Alle aandacht, alle energie op dit punt hier.

Nou die patiënten. U hebt nu even tijd gehad om na te denken. Wat moet je kwijt? Een hoofdpijntje, een andere pijn? Is er iets wat je op het ogenblik dwars zit? Denk daar even goed over na, wat moet er gebeuren. De anderen bij die energie blijven! Het gaat jullie niets aan wat ik hier vertel. Hier is energie, jullie energie.

Jullie, stel je voor wat je wilt. Hoe het zou zijn als het veranderde. Gewoon, denk er maar intens aan, ... als dat maar even... Goed. Nu gaan we weer werken met die energie. Jullie hebben die energie nu. Het is jullie energie, niet de mijne, ik ben veel te verstandig om mijn eigen energie te gebruiken. Het is jullie energie. Die gaat nu - en dat willen wij allemaal - naar die patiënten. Het verdeeld zich over die patiënten. De patiënten absorberen die energie. Evenwicht, rust, kracht, hulp, genezing. Rustig even doorgaan. Het veld is praktisch weggevloeid. Goed. Einde van het experiment, zover.

Nu zijn we er nog niet, hoor, het moet nu natuurlijk eventjes doorwerken. We hebben nu dus gewoon energie gebruikt. Het is uw energie. Geen energie van een heel stel geesten, die daar allemaal staan te wimpelen en te wampelen. Gewoon uw energie, zoals u hier zit.

U bent daar bij geweest, sommigen echt met het idee: "wordt ik nou helemaal....." vult u zelf maar in..... bedrogen, bes.....? "Zou het mogelijk zijn. Het kan niet of het kan wel." U heeft allemaal u meningen gehad. Die mening van u is niets bijzonders. Het belangrijke is namelijk dit: wathier gebeurd is,

is niet door u bepaald, maar door een aantal mensen, die zelf op één of andere manier willen hebben, dat ze graag genezen willen zijn. Zijzelf hebben gezegd, wat er moet gebeuren, niet u. Het was alleen uw kracht. Nu is het gekke. Ik heb dat allemaal opzettelijk een beetje losjes gedaan. Helemaal niet, dat iedereen zegt, dat we eens gauw een sfeer gaan opbouwen. Neen. Rustig van direkt lachen uit naar die kracht toe. Laten zien, dat het helemaal niet nodig is om er theater bij te maken. Wanneer je die kracht wilt projekteren, kun je ze projekteren. Hoe meer je wil, dat er iets gebeurt, hoe groter de kans is, dat er iets gebeurt, wanneer er maar ergens een beeld is, waarin die kracht zich kan ontladen. In dit geval zijn er een paar personen hier geweest. Hier en daar is er een kleine reactie. Daar kunt u dan in de pauze lekker over praten, of het nu wel of niet gewerkt heeft. Heerlijk spelletje, welles, nietes. Dan kunt u meteen een beetje oefenen. Als er iemand eens in de politiek wil is dat spelletje welles nietes erg makkelijk en kom je erg ver.

Wat we gedaan hebben is punt 1.: We hebben energie gebouwd en ondanks alles - met een klein beetje suggestieve hulp mijnerzijds - op een redelijk harmonische manier.

We hebben geprobeerd om te willen, dat die kracht wat doet. Hier wat sterker, daar wat minder sterk, hier en daar niet zonder enig sceptisme, maar daar gaat het niet om. We hebben het geprobeerd. Dat was het experiment. Naarmate dat willen bewuster is en naarmate we meer geloven in wat we doen, dan zal dat willen intenser en groter zijn en kunnen we meer tot stand brengen. Wanneer er hier nu ook maar dat gebeurt is, niet meer dan dat, alleen dat u zegt "ik had daarnet hoofdpijn, waar is ze gebleven?" Zoiets. Wanneer dat alleen maar gebeurd zou zijn, dat er hier iets is veranderd, alleen door u, dat we een ogenblik een suggestieve eenheid hebben gevormd, doordat u een ogenblik een punt had - en nu heb ik hier alleen maar een punt genomen - dan zit u een ogenblik werkelijk te kijken of die kracht er werkelijk wel naar toe ging; toen u ging kijken gebeurde het. Zo simpel is het allemaal. Genezen? Genezen is een harmonie. Dat is het wegvallen van een onevenwichtigheid. Dat is het herstellen van een klein beetje evenwicht, een klein beetje levenskracht. Misschien alleen maar het egaliseren van een zenuw spanning. Dat kan met die kracht heus wel.

Nu wil ik verder niet al te veel vertellen, maar één ding is natuurlijk wel interessant. Als er hier ook maar dat gebeurt is, moet je je toch eens afvragen of er misschien meer had kunnen gebeuren, wanneer we het bewuster hadden gedaan allemaal. Wanneer we ons die vraag stellen, moeten we ons ook eens afvragen wanneer wij bewust iets proberen, ook dat resultaat niet kunnen krijgen.

- + Je zou je kunnen afvragen of dit geen aangeboren zaak is, iets van vader op zoon.
- We hebben het nu niet over familiebedrijven, maar over een eigenschap van elke mens. Er zijn wel bepaalde mensen, die erfelijk, maar vooral ook door konditionering (vader heeft het en dan zijn de kinderen er ook veel gevoeliger voor), dan krijg je inderdaad die voortzetting. Ieder mens heeft het. Het enige andere is, dat zij van zichzelf kunnen aanvaarden, dat zij dit kunnen doen. Er is dus geen remming aanwezig, die bij de meeste mensen is ingebouwd. Een redelijke, soms 'n emotionele ("Mogen we dat wel doen, het zou van de duivel kunnen zijn.") De vraag of ze niet voor gek staan. Heerlijk anoniem kun je het wel even proberen. Maar als je dat in je eentje moet gaan opbrengen, dan wordt het wat anders. Mensen, die er aan gewend zijn, dat dat kan, die gaan het gewoon proberen. Dan zegt een kind, dat regelmatig met dat soort dingen te maken heeft en wat daar loopt en ziet, dat een poesje een beetje mank loopt. "Arm poesje." Hup, poesje loopt op vier poten verder. Of ze zien tante. Tante heeft zo'n pijn in haar lendenen. Dat kind zegt: "Ach tante, pijn in de lendenen." Hup, pijn weg. Dat kind denkt er verder niet over na. Dat kind heeft daarmee geen problemen. Je doet dat gewoon. Hoe komt het aan dat beeld? Omdat het dit van een ander geleerd heeft. Omdat het dit van een ander zo vaak heeft gezien, dat het normaal geworden is. Wanneer u leert, dat het gebruik van paranormale gaven normaal is, en niet iets bijzonders, dan zult u er veel meer mee kunnen bereiken.

Als u nu zegt, dat die mensen dat zo maar hebben, wat ben je dan eigenlijk gek. Neem nou die ministers, die hebben het toch maar weer! Zoveel procent opslag en u? Als u zegt, dat wij arme zielen het toch niet krijgen, krijg je het niet, dat is zeker.

Je kunt ook zeggen: gelijke monniken, gelijke kappen. Nou ja, monniken... sommigen er van zijn meer het tegengestelde, maar daar gaat het niet om. Wat ik probeer u duidelijk te maken is dit. Wanneer u denkt, dat iets niet kan, dan kan het zeker niet. Wanneer je aanvaardt, dat iets mogelijk is, dan kun je ook normaler proberen iets te doen, dan ga je jezelf ook niet forceren. Neen, je gaat gewoon verder zoals je bent, maar je zegt, dat die grens er niet is. Dat kun je dan extra. Dat is ook hetgeen ik hierbij probeer een klein beetje te bereiken.

+ Moet iedereen hierin geloven?

- Als iemand dronken is, hoeft hij niet te houden van koffie, maar als je zijn neus dicht houdt, kun je het naar binnen krijgen. Onverhoeds kun je hem misschien ook nog laten drinken.

Wanneer iemand zit te piekeren en te hunkeren: "Nu gaat het gebeuren," dan is het al heel belangrijk, dat iemand precies moet weten wat hij wil. Zijn eigen willen moet ook op een bepaald punt gericht zijn. Als hij van niets weet, dan heeft u het voor het zeggen. Het is dus eigenlijk gemakkelijker om een patiënt te bereiken, die niet weet wat u doet, dan een patiënt, die het wel weet. Wanneer u echter met een patiënt samen werkt, dan moet u beiden een bepaald punt en meestal dan ook nog een bepaald meditatie-onderwerp, een voorstelling afspreken. Dan kunt u - en dat hoeft niet gelijktijdig - want tijd is een variabele, dan kun je die kracht ook overdragen en werkt ze ook wel. Het is dus helemaal niet nodig, dat een patiënt weet wat er precies gaat gebeuren.

+ We hebben het nu alleen over genezen. Die kracht kun je toch ook voor andere dingen gebruiken?

- Natuurlijk.

+ Het is erg gevaarlijk...

- Dat hoeft niet. Als je die kracht verkeerd gebruikt, het kan dus negatief, dan moet je wel onthouden, dat je disharmonie alleen kunt voortbrengen, door zelf disharmonie te aanvaarden. Dat wil wel zeggen, dat wanneer de werking eenmaal beëindigd is, de disharmonie tot jezelf terug keert. Dan moet je wel heel erg sterk zijn om daar de baas over te blijven. Dat is dus één van de bezwaren van de zwarte magie. Ik zou dus zeggen, dat je er heel veel mee kunt doen, maar op het ogenblik, dat je daarbij ingrijpt op een onjuiste manier, dan weerkaatst het toch ook naar jou, want het moet bij jou ook bestaan. Dat wil zeggen, dat het jezelf ook kan beïnvloeden. Als u nu allemaal hebt gezegd, dat u toch wilt gaan proberen om iemand te genezen en u krijgt het terug, dan krijgt u het gevoel, dat het toch wel leuk was. Als er nu één heeft bijgezet, die vond dat het leuk was als er niets gebeurde, dan gaat hij wel met een zuur gezicht naar huis.

+ U maakt de uitslag konkreter, door iets van die uitslag te laten zien.

- Met andere woorden: laat nou eens wat rond vliegen! Ik wil u er op wijzen, dat voor een dergelijk experiment de omstandigheden hier niet gunstig zijn. Doodgewoon omdat we te maken hebben met licht, uitstraling, etc. Ik kan het wel proberen, maar de kans dat je daar resultaat mee haalt is heel erg gering. De kans, dat we een redelijke resultaat halen met die genezing is toch betrekkelijk groot. Daarom kies je dus voor een dergelijk experiment, in een dergelijke omgeving.

+U zegt, dat het alleen de energie van ons was, maar we hebben toch een bepaalde harmonie geschapen?

- U was harmonisch met het krachtveld in de omgeving. Of er andere entiteiten bij betrokken zijn, doet niet terzake.

Het enige is dus, dat je een grotere kracht krijgt, dan je in feite zelf zou kunnen opbrengen. Dat heb ik geprobeerd duidelijk te maken door dat voorbeeld te geven van die hydraulische pers.

We hebben dus een zeer gekoncentreerde invloed uit gezonden met een bepaalde afstemming en dat betekent, dat alle energieën, die daar een beetje bij passen op diezelfde afstemming terecht zijn gekomen.

+ Is dat ook iets wat gebeurt bij b.v. gezamenlijk bidden? Lourdes bijv.?

- Ja, dat kan inderdaad, ofschoon opvallend is, dat er in Lourdes tegenwoordig een heel ritueel bestaat, zodat de spontane gezangen tijdens de grote bijeenkomst veel minder voorkomen dan vroeger, omdat men nu niet meer verwacht dat ze daar gebeuren. Dat is heel eigenaardig. De mensen denken, dat wanneer het gebeurt, het in de baden moet gebeuren. Dientengevolge, als er wat gebeurt, gebeurt dat waarschijnlijk in de baden dan in de gemeenschap.

Er zijn echter voldoende gegevens omtrent voorgaande jaren aanwezig, dacht ik, en dan kun je konstateren, dat tijdens intense gebedsbijeenkomsten spontane gezangen meerdere malen zijn voorgekomen, waarvan een aantal ook medisch is gekonstateerd en geverifieerd

+ Is dat je concentreren om met eigen energie een lichaamsfunctie te stimuleren?

- Ja, dat is wel mogelijk.

U zit daar dan wel met een moeilijkheid. U kunt dat wel doen indien de kwaal op dat moment niet tot uw bewustzijn doordringt. Wanneer u kiespijn heeft, dan bent u zo bezig met die pijn, dat u zich de toestand van afwezigheid van die kiespijn wel als een wanhoopskreet voorstelt, maar niet als een realiteit. Hierdoor kunt u die concentratie niet ver genoeg doorvoeren om een tijdelijke verlamming van die zenuwen en een pijnstillen tot stand kunt brengen. Dat moet u wel onthouden. Je kunt het gemakkelijker voor een ander doen dan voor jezelf. Wanneer je in jezelf de juiste harmonie weet te creëren, met het gevoel van volledigheid en juistheid, dan zal dit zich zeker ook in eigen lichaam weerkaatsen.

+ Is dat niet gevaarlijk om de pijn weg te halen, maar de kwaal te laten zitten?

- Ja, dat is waar. Als u op technisch verantwoorde wijze van die kwaal af wil, dan moet u pijn lijden. De pijn is het symptoom. Aan de andere kant weten we ook, dat we de symptomen zien als dominerend voor het erger worden van de kwaal. Anders gezegd: wanneer we de symptomen wegnemen, dan blijkt de lichamelijke resistentie tegenover de kwaal toe te nemen. In dat opzicht zou ik zeggen, dat als u naar een dokter toe gaat, u niet eventjes de pijn moet wegdringen. De dokter moet ze kunnen konstateren. Als u dan naar huis gaat met de medicijnen en u denkt, dat ze misschien wel helpen, maar dat u beter al vast eerst de pijn bij uzelf kunt wegdenken, dan is dat natuurlijk uitstekend. U ziet het, er is heel wat over te praten. U vindt het alleen natuurlijk heel erg jammer, dat er nog steeds niets zweeft.

We zijn zo langzamerhand aan het einde van het eerste gedeelte gekomen. Wie weet als de omstandigheden eens een keer gunstig zijn in elk opzicht, dan proberen we het eens. Er zijn hier wel meer mensen, die het hebben zien zweven of de tafel hebben zien rondwankelen. Maar wordt je er echter wijzer van? Als een tafel op zijn vier poten begint rond te wankelen, krijg je alleen maar slachtoffers. Je kunt zeggen, dat het een bewijs is, maar waarvoor? Dat tafels ook dronken kunnen worden? Ik geloof, dat je de wijze waarop men bewijs zoekt, ook moet veranderen en dat je uit moet gaan van één standpunt - en dat vergeet de wetenschap nog wel eens - op het ogenblik, dat ik onmogelijk zeg, maak ik veel onmogelijk.

Je moet ook niet zeggen: "Als dit gebeurt, doe ik dat." Je moet passief zijn. Voor een wetenschappelijke registratie is het in feite noodzakelijk, dat je passief bent en alleen de fenomenen registreert zonder enigerlei mening of een vooropgezet oordeel daaromtrent te vormen.

Dat geldt voor u allemaal. Wanneer u te maken heeft met het paranormale, zolang u er mee bezig bent, passief zijn. Registreer maar. Later kunt u nagaan wat uw registratie in feite te vertellen heeft. Wanneer ik dat nu eens allemaal gezegd heb, dan zult u het me wel willen vergeven, dat ik het verder voor gezien houd. Na de pauze krijgt u een kollega van mij; hij zal ongetwijfeld weer op vragen willen ingaan.

Wat mij betreft, ik kan alleen maar zeggen, dat ik een klein beetje op een zijspoor terecht ben gekomen. Ik had over het onderwerp zelf misschien nog meer ernstige mededelingen kunnen doen. Aan de andere kant dacht ik, dat de essentie van het gesteld onderwerp daardoor wel wat duidelijke is geworden. Wat dat betreft nog één verzoek: patiënten, wanneer u niets ervaren heeft, vertel het dan maar rond. Als u wel wat ervaren heeft en u voelt zich wat beter, vertel het dan ook verder. Wacht u nog even af verder, want het is een proces wat in uzelf begonnen is. In het tweede gedeelte kunt u pas goed zeggen of er iets gebeurd is, maar zeg nu vast rustig tegen uw burens ja of nee.

Mag ik u alleen danken voor uw aandacht en u een goeden avond toe wensen?

HET SCHONE WOORD

Groene straal, angst, meditatie.

De groene straal van het geloof heft bijna op de angst, maar in de meditatie erken ik één is toch de bron van alle schijn en licht.

Kracht van geloof
kracht van denken
kosmos, die uit de onredelijkheid
plots vibrerend waarmaakt weer
een nieuwe werkelijkheid,
die je kunt beleven,
kunt beseffen;
die je in jezelf leert totdat je in een ik-verheffen
eindeloos soms wel mediteert
over al wat werd ervaren.
Maar is dat nu de werkelijkheid
of is het slechts een vaag begin
en is de angst, die je soms nog grijpt,
is het gevoel van onvolkomenheid,
dat zelfs nog in de meditatie rijpt,
niet eerder een erkenning
van eigen onvolkomenheid,
van niet beseffen wat er leeft
niet zoeken naar die ene kracht,
die alle dingen geeft.
Maar zoeken naar het witte licht,
het blauwe licht, het gouden licht.
Zoeken naar een rode kracht
of naar een groene wondermacht.
Het magisch zijn van de gespletenheid
wordt pas beleefbare werkelijkheid,
die zonder angst en zonder vrezen
en zonder leven, zonder dood
een eenheid wordt met Al-bestaan
wanneer wij leren, dat verschillen
in eenheid samen ondergaan

En leef je dan, uit een verblindend lichten
leef je uit onbestemde tijd.
En zoek je in jezelf te leven
jezelf in het nu, vrees je geen oneindigheid.
Dan ben je niet meer slechts gelovig
dan wordt het weten je een kracht, waaruit
het schijnbare wonder, waarin anderen geloven,
ondanks alles wordt volbracht.
Dan zoek je diep, diep in jezelf.
En terwijl je mediteert,
kristalliseren zich de beelden,
waarui het ik zichzelf leert
beschouwende zichzelf te wezen,
beschouwend ik te ondergaan,
opdat de waan van het verschil
gebroken wordt
en zo het ik kan leven in eenheid met de totaliteit.

Ik hoop, dat deze eindthese voor u aanvaardbaar is.
Ik dank u voor uw aandacht en geduld en wens u allen een aangename huis-
gang en een beheerst en lichtend beleven voor de komende dagen.

Goedenavond.